

העותר:

ד"ר _____ מחרוק, ת.ז.
תושב השטחים הכבושים
מאל-סמוע, הגדה המערבית

ע"י ב"כ עו"ד עידו בלום
רח' שפע טל 1, תל-אביב
טל': 03-7444070 ; פקס : 03-7444170

- נ ג ד -

המשיב:

המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית

ע"י פרקליטות המדינה
רח' צלאח א-דין 29, ירושלים
טל': 02-6466590 ; פקס : 02-6467011

עתירה דחופה למתן צו על תנאי

בית המשפט הנכבד מתבקש בזה להוציא צו על תנאי המורה למשיב לבוא וליתן טעם מדוע לא יאפשר את יציאתו של העותר מן הגדה המערבית לירדן ומשם לאנגליה למשך חמישה ימים - בין התאריכים 7.2.16-3.2.16, על מנת שיוכל להשתתף בקורס קצר ומרוכז באוניברסיטת King's College London, המהווה תנאי ללימודי תכנית מיוחדת לתואר שני ברפואת שיניים (MSc.), אליו התקבל.

בקשה לקביעת דיון דחוף

בית המשפט הנכבד מתבקש לקבוע את העתירה לדיון בדחיפות, לאור מועדו הקרוב של הקורס, אשר יתקיים בין התאריכים 7.2.16-3.2.16, כדלקמן:

1. בחודש אוקטובר 2015 פנה העותר למשיב בבקשה להתיר את יציאתו לאנגליה למשך כל תכנית הלימודים אליה התקבל (שלוש שנים אקדמיות), לתואר שני (MSc.) ברפואת שיניים ב-King's College London.
2. יצוין, כי מדובר בתכנית הנעשית ברובה כ"לימוד מרחוק", אך מחייבת ככלל נוכחות בקורס מרוכז ובכל תקופת מבחנים (במקרים מיוחדים ניתן לקבל אישור לקיום המבחנים בארץ המוצא).
3. בעקבות סירוב המשיב, הגיש העותר באמצעות ארגון זכויות האדם "המוקד להגנת הפרט" עתירה לבית המשפט הנכבד (בג"ץ 8477/15), בה התבקש המשיב לאפשר את יציאתו לחו"ל החל מיום 8.1.16 ועד לתום לימודיו. בעקבות העתירה הודיע המשיב כי הוא עומד על סירובו, בטענה כי העותר הוא "פעיל חמאס וכותלה בולט באוניברסיטת אבו-דיס".

4. בעקבות תגובת המשיב הסכים העותר למחוק את עתירתו – מתוך תקווה והנחה כי יוכל להשתתף בתכנית הלימודים מבלי להגיע ללונדון כלל, או כי לכל הפחות כי יוכל להצטרף ללימודים בתוך מספר שבועות או חודשים, וכן על רקע הקושי המעשי להפריך את טענותיו הביטחוניות הכלליות והמעורפלות כל כך של המשיב.
5. מיד עם מחיקת העתירה פנה העותר לאוניברסיטת King's College על מנת להסדיר את הדבר – אלא שהתברר לו כי אמנם יוכל לקיים את כל הלימודים מבלי להגיע ללונדון, אך למעט קורס החובה המרוכז בן חמשת הימים, אשר אם לא ישתתף בו לא יוכל ללמוד בתכנית כלל. עוד נמסר לו כי לא קיימת כל אפשרות לדחות את הקורס או להשתתף בו במועד מאוחר יותר.
6. בנוסף לכך, כפי שיפורט בהמשך, עלה בכל זאת בידי העותר לקבל מסמך רשמי מאוניברסיטת אל-קודס ("אבו-דיס") אשר סותר את טענות המשיב, ומצהיר על כך שהעותר אינו חבר בגוף כלשהו או במסגרת סטודנטאליית כלשהי באוניברסיטה.
7. בנסיבות אלה פנה העותר בדחיפות למשיב, בבקשה לשקול את עניינו מחדש. נציג המשיב (קצין פניות הציבור במנהל האזרחי) הודיע כי המשיב ניאות להעביר את עניינו של העותר לבחינה כערעור מחודש על החלטת הסירוב, אך עד עתה טרם ניתנה החלטה.
8. **כאמור, כל לימודיו של העותר – ובהתאם לכך עתידו המקצועי והאקדמי – תלויים בנוכחות באנגליה למשך חמישה ימים, בין התאריכים 3.2.16-7.2.16.**
9. לאור האמור מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע דיון דחוף בעתירה בהתחשב במועדים האמורים, ובהתאם ליומנו של בית המשפט הנכבד.

העובדות

10. **העותר** הוא רופא שיניים, תושב השטחים הכבושים, המתגורר באל-סמוע הסמוכה לחברון.
11. **המשיב**, המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית, הוא הממונה על אזור הגדה המערבית במסגרת החזקתה תחת כיבוש צבאי ע"י מדינת ישראל. המשיב מטיל איסור על יציאתו של העותר מן הגדה המערבית **מאז שנת 2007 – דהיינו מזה כשמונה שנים**.
12. העותר התקבל לתכנית לימודים מיוחדת לתואר שני (MSc.) ב" Advanced Minimum Intervention Dentistry" באוניברסיטת King's College London היוקרתית.
- # העתק אישור קבלת העותר ללימודים מצורף ומסומן **ע/1**
13. יצוין, כי King's College היא אחת האוניברסיטאות המובילות בעולם בתחום רפואת השיניים, ונכון לשנת 2015 מדורגת במקום השביעי בעולם בדירוג האוניברסיטאות בתחום זה¹.

¹ <http://www.topuniversities.com/university-rankings/university-subject-rankings/2015/dentistry>

14. התכנית היא בעיקרה תכנית לימודים מרחוק ("distance learning") – אך מחייבת ככלל נוכחות בקורס מרוכז ובכל תקופת מבחנים (במקרים מיוחדים ניתן לקבל אישור לקיום המבחנים בארץ המוצא). בנוסף לכך, לשהות באנגליה במהלך הלימודים יתרונו רבים – גישה ישירה למתקני האוניברסיטה, למרפאות, לספריות וכמובן למרצים ולמומחים בתחום.

15. משכך, בחודש אוקטובר 2015 פנה העותר למשיב, באמצעות "המוקד להגנת הפרט", בבקשה להתיר את יציאתו לאנגליה החל מחודש דצמבר לצורך תכנית הלימודים אליה התקבל (שלוש שנים אקדמיות). משהודיע המשיב כי בקשתו מסורבת, הגיש העותר באמצעות המוקד להגנת הפרט עתירה לבית המשפט הנכבד (בג"ץ 8477/15).

16. בעקבות העתירה הודיע המשיב כי הוא עומד על סירובו, בטענה כי העותר הוא "פעיל חמאס וכותלה בולט באוניברסיטת אבו-דיס". בעקבות תגובת המשיב הסכים העותר למחוק את עתירתו – מתוך תקווה והנחה כי יוכל להשתתף בלימודים מבלי להגיע ללונדון כלל, או כי לכל הפחות כי יוכל להצטרף ללימודים בתוך מספר שבועות או חודשים, וכן על רקע הקושי המעשי להפריך את טענותיו הביטחוניות הכלליות והמעורפלות כל כך של המשיב.

17. מיד עם מחיקת העתירה פנה העותר לאוניברסיטת King's College על מנת להסדיר את הדבר – אלא שהתברר לו כי אמנם יוכל לקיים את כל הלימודים מבלי להגיע ללונדון, אך זאת למעט קורס החובה המרוכז בן חמשת הימים, אשר אם לא ישתתף בו לא יוכל ללמוד בתכנית כלל. עוד נמסר לו כי לא קיימת כל אפשרות לדחות את הקורס או להשתתף בו במועד מאוחר יותר.

18. בנוסף לכך, עלה בידי העותר לקבל מסמך רשמי מאוניברסיטת אל-קודס ("אבו-דיס") אשר סותר את טענות המשיב, ומצהיר על כך שמאז סיום לימודיו העותר אינו חבר בגוף כלשהו או במסגרת סטודנטאליית כלשהי באוניברסיטה. באישור נכתב בין היתר כי:

"על פי התקנות והנהלים של אוניברסיטת אל-קודס בכל הנוגע לפעילות ארגונית אשר באחריות דיקן האוניברסיטה, כל מי שפועל בגוף סטודנטאלי כלשהו, חייב להיות סטודנט הרשום במסלול תואר ראשון או תואר שני על מנת להתקבל לארגון הסטודנטאלי. בהתאם לתקנה זו, מר תאאר מחרוק, אינו סטודנט רשום בתוכנית לימודים באוניברסיטת אל-קודס, ולפיכך אינו חבר בכל ארגון במסגרת סטודנטאליית כלשהי באוניברסיטת אל-קודס".

העתק אישור רשמי מאוניברסיטת אל-קודס מיום 9.1.16 וכן תרגומו לעברית מצורפים ומסומנים **2/ע**

19. בהקשר זה יצוין, כי בשנת 2013 הורשע העותר במסגרת הסדר טיעון בחברות בארגון הסטודנטים "כתלה אסלאמיה" במהלך לימודיו באוניברסיטת אל-קודס (אבו-דיס), ונגזרו עליו 10 חודשי מאסר לריצוי מיום מעצרו. בית המשפט הצבאי קבע אז באופן פוזיטיבי כי העותר לא עשה דבר מעבר לעצם חברותו בגוף הסטודנטאלי: "הצדדים נימקו את ההסדר בעברו הנקי של הנאשם, הודאתו באשמה והחיסכון בזמן שיפוטי... חברותו של הנאשם נמשכה כחצי שנה והסתיימה ביום מעצרו. **הנאשם לא ביצע כל פעילות במסגרת חברותו**".

מאז שחרורו העותר לא נעצר ואף לא נחקר.

העתק גזר הדין מיום 13.12.13 מצורף ומסומן **ע/3**

20. בנסיבות אלה פנה העותר בדחיפות למשיב, באמצעות קצין פניות הציבור במינהל האזרחי ("קפ"ץ") בבקשה לשקול את עניינו מחדש. הפנייה נשלחה בפקס ובדוא"ל.

העתק פניית ב"כ העותר לקצין פניות הציבור במנהל האזרחי מיום 13.1.16 מצורף ומסומן **ע/4**

21. ניסיונותיו הרבים של ב"כ העותר להשיג טלפונית את משרד הקפ"ץ במשך ארבעה ימים עלו בתוהו. רק ביום 17.1.16, באמצעות לשכת ראש המינהל האזרחי, הצליח ב"כ העותר לקבל תשובה מטעם חייל בשם רון ממשרד הקפ"ץ, לפיה הפנייה בטיפול. למחרת בבוקר העביר ב"כ העותר לבקשת משרד הקפ"ץ יפוי כוח באמצעות הדוא"ל, תוך שהוא מדגיש כי "בשל לוחות הזמנים אודה לתשובה בהקדם האפשרי ולא יאוחר מיום חמישי הקרוב, על מנת לחסוך את הצורך לעתור לבית המשפט בעניין".

העתק פניית ב"כ העותר בדוא"ל מיום 18.1.16 מצורף ומסומן **ע/5**

22. ביום 20.1.16, בעקבות בקשת הקפ"ץ בדוא"ל לדעת "מה המידע המבוקש", שב ופנה ב"כ העותר לקפ"ץ, צרף פעם נוספת את הפנייה מיום 13.1.16, וביקש את סיועו במציאת פתרון בעניינו של העותר בהקדם האפשרי.

העתק פניית ב"כ העותר בדוא"ל מיום 20.1.16 מצורף ומסומן **ע/6**

23. ביום 21.1.16, לאחר שכשלו כל הניסיונות לקבל מענה טלפוני במשרד הקפ"ץ, פנה ב"כ העותר פעם נוספת לקפ"ץ, הדגיש כי לא ניתן לקבל מענה במשרדו וביקש ליצור עמו קשר בהקדם, בתקווה כי ניתן יהיה למצוא פתרון ללא צורך בעתירה לבית המשפט. בשעות אחר הצהריים הצליח סוף סוף ב"כ העותר לקבל מענה טלפוני מקצין פניות הציבור, ושב והדגיש בפניו את חשיבות ודחיפות העניין – אך הקפ"ץ מסר רק כי יבדוק את העניין ביום ראשון שלאחר מכן.

העתק פניית ב"כ העותר בדוא"ל מיום 20.1.16 מצורף ומסומן **ע/7**

24. ביום ראשון, 24.1.16, שב ושוחח ב"כ העותר עם הקפ"ץ, אשר הודיע כי המשיב הסכים להעביר את הפנייה לגורמי הביטחון לבחינה מחודשת, כ"ערעור" נוסף על החלטת הסירוב, אך העניין עודנו בטיפול.

25. נכון למועד כתיבת שורות אלה טרם התקבלה תשובה כלשהי. בשל לוחות הזמנים, ומכיוון שכל עתידו המקצועי והאקדמי של העותר תלוי למעשה בנוכחות באנגליה למשך חמישה ימים, בין התאריכים 3.2.16-7.2.16, לא נותר לעותר אלא לפנות לבית המשפט הנכבד.

הטיעון המשפטי

26. בפתח הדברים נזכיר כי כאמור לעיל, המשיב ניאות לבחון מחדש את עניינו של העותר לאור הנסיבות החדשות, כך שלמעשה אין מחלוקת בהקשר הנוכחי באשר לחובת הרשות לחזור ולבחון החלטותיה "בהתחשב בשינויים שחלו בנסיבות או בנתונים חדשים" (דפנה ברק-ארז משפט מינהלי 206 (2010)).

הפגיעה בזכותו של העותר לחינוך והשכלה ובחופש העיסוק שלו

27. העותר מבקש לצאת לחו"ל למשך חמישה ימים בלבד – לאחר כשמונה שנים שבהן מוטל עליו איסור יציאה לחו"ל – על מנת שיוכל לקדם ולפתח את השכלתו וכישוריו, באמצעות לימודים לתכנית יוקרתית באוניברסיטה מובילה.

28. בנסיבות אלה, המשך האיסור המוחלט על יציאתו של העותר מארצו יהווה פגיעה בלתי סבירה ובלתי מידתית בזכותו להתפתח בתחום לימודיו ובזכותו לרכוש חינוך והשכלה – זכות אשר הוכרה כזכות יסוד הן במשפט הבינלאומי והן במשפט הישראלי.

29. ראו לעניין זה:

סעיף 26 להכרזה לכל באי עולם בדבר זכויות האדם 1948 ;
 סעיף 13 לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות כלכליות, חברתיות, ותרבותיות 1966 ;
 הערה כללית מס' 13 על יישומה של האמנה 1999 ;
 בג"ץ 2599/00 יתד נ' משרד החינוך, פ"ד נו(5) 834, 843-842 (2002);
 בג"ץ 11163/03 ועדת המעקב העליונה לענייני הערבים בישראל נ' ראש ממשלת ישראל, תק-
 על 2562 (1)2006 ;
 בג"ץ 6914/06 ארגון הורים ארצי נ' מדינת ישראל, תק-על 2525 (3)2007 ;
 בג"ץ 4363/00 ועד פוריה עלית נ' שר החינוך, תק-על 1008 (2)2002, 1010 (2002).

30. לא ניתן להפריז בחשיבותם של הלמידה והחינוך לקידומו האישי של האדם, או במקומם המרכזי בחייה התקינים של חברה:

"מדובר באחת הפונקציות החשובות ביותר של הממשלה והמדינה. החינוך הוא חיוני לקיומו של משטר דמוקרטי חופשי חי ומתפקד. הוא מהווה יסוד הכרחי למימוש העצמי של כל אדם. הוא חיוני להצלחתו ולשגשוגו של כל פרט ופרט. הוא חיוני לקיומה של חברה, בה חיים ופועלים אנשים המשפרים את רווחתם ותורמים, בתוך כך, לרווחתה של הקהילה כולה" (בג"ץ 1554/95 עמותת "שוחרי גיל"ת" נ' שר החינוך והתרבות, פ"ד נ(3) 24, 2 (1996)).

31. הזכות לחינוך הוכרה הן במשפט הישראלי והן במשפט הבינלאומי כזכות יסוד המוענקת לכל אדם בהיותו אדם :

"הזכות לחינוך הוכרה במשפטנו כזכות יסוד המוקנית לכל אדם... הזכות לחינוך הובטחה במגילת העצמאות, והיא מעוגנת באמנות שונות במשפט הבינלאומי שישראל אשררה או שהיא צד להן, וכן במשפט הבינלאומי המנהגי [...] חשיבותה המכרעת של הזכות לחינוך נובעת מחיוניות החינוך למימוש זכויות האדם כפרט ולמיצוי האוטונומיה האישית שלו, כגורם המפתח את אישיותו ואת יכולותיו, ונותן בידי כוחות התמודדות ואפשרות לממש שוויון הזדמנויות בחברה בה הוא חי בנערותו ובבגרותו. הזכות לחינוך מקרינה על זכויות יסוד אחרות של האדם, כגון חופש הביטוי וחופש העיסוק; מימוש הזכות לחינוך נועד להשיג תכליות חברתיות. החינוך מהווה חוליה מקשרת בין מגזרי החברה השונים והמגוונים ואמצעי גישור חיוני לבניית מירקם חברתי הרמוני. החינוך הוא אמצעי חשוב לקידום ערכים דמוקרטיים חופשיים. הוא תנאי חיוני למימוש העצמי של הפרט, ולקיום חיי חברה תקינים [...]

החינוך, לבד מחשיבותו כזכות מהותית של האדם, נושא עמו חשיבות גדולה גם מנקודת מבטה של החברה בכללותה. 'החינוך מעצב את פני החברה וקובע את דמותה, לא רק מבחינת הישגי הידע והמומחיות הנרכשים, אלא גם בעיצוב התשתית הערכית והמוסרית המאפיינת אותה' (בג"ץ 6914/06 ארגון ההורים הארצי נ' מדינת ישראל, (לא פורסם, ניתן ביום 14.8.07)) " (בג"ץ 4805/07 **המרכז לפלורליזם יהודי נ' משרד החינוך**, תק-על 2008(3) 1402, 1421 (2008)).

32. הפגיעה ביכולתו של העותר להשתתף בתכנית הלימודים המיוחדת תשליך באופן ישיר גם על עתידו המקצועי ואפשרויות התעסוקה והפרנסה העומדות בפניו. בכך תפגע גם זכותו לפרנסה ועבודה ההולמת את כישוריו ויכולותיו.

הזכות לחופש העיסוק ולפרנסה בכבוד

33. איסור על יציאתו של העותר לחו"ל למשך חמישה ימים בלבד יפגע באופן משמעותי בחופש העיסוק שלו, ובזכותו לפרנסה בכבוד, הנלווית לה – ולמעשה משפיעה על כל מהלך הקריירה האקדמית שלו.

34. הזכות לממש את חופש העיסוק נובעת מההכרה בכך שעבודתו של אדם היא לא רק מקור פרנסה לסיפוק צרכיו הקיומיים של האדם, אלא גם לסיפוק צרכיו החברתיים, האינטלקטואליים והאישיים; ככזו, היא מהווה חלק אינהרנטי מהתנאים הדרושים למימוש חיים של כבוד וחירות (Human dignity). הזכות להתפרנס בכבוד, שנלווית לחופש העיסוק ונובעת ממנה, היא בעלת חשיבות כבדה ביותר, שכן היא מאפשרת לאדם לממש זכויות אחרות, כדוגמת הזכות לדיוור, הזכות לחינוך, הזכות לחיי תרבות, והזכות לרמת חיים נאותה.

35. הזכות להתפרנס בכבוד מעוגנת בסעיף 6 לאמנה הבינלאומית בדבר זכויות כלכליות, סוציאליות ותרבותיות (1966), כדלקמן:

"The right to work...includes the right of everyone to the opportunity to gain his living by work which he freely chooses and accepts..."

הפגיעה בזכותו של העותר לחופש התנועה – איסור יציאה ממושך

שלילת זכויות יסוד הנמשכת שנים

36. מזה כשמונה שנים מטיל המשיב על העותר איסור יציאה מן השטחים. האיסור הממושך על יציאתו של העותר לחו"ל פוגע קשות בזכותו של העותר לחופש תנועה – וכל הזכויות הנגזרות ממנה, אשר חופש התנועה הינו המפתח למימושן. עם התמשכות ההגבלה הולכת וגוברת עצמת הפגיעה בזכויות העותר.

37. כדברי בית המשפט:

"ככל שההגבלה נפרשת על פני היקף גיאוגרפי נרחב יותר, וככל ששאר תנאיה קשים יותר, וזמן התמשכותה ארוך יותר, כך הולכת וגדלה עוצמת הפגיעה, והשקלול בינה לבין הערך הנוגד הופך להיות קשה ומורכב יותר" (בג"ץ 6358/05 ואנונו נ' אלוף פיקוד העורף, תק-על 2006(1) 320, פס' 15 (2006)) (ההדגשה הוספה).

38. וכפי שנפסק בעניין סלאח:

"כיצד נשקלת זכות היציאה של הפרט – שהיא, כזכור, נגזרת של הזכות לחופש תנועה ושל הזכות לחירות – מול זכות הציבור לביטחון? היכן נקודת האיזון הראויה? בבואנו להניח את הזכויות המתנגשות על כפות המאזניים, סבורני שיש לשקול בתחילה את עוצמת הפגיעה בזכותו של הפרט ולאחר מכן את עוצמת הפגיעה בזכותו של הציבור. עוצמת הפגיעה בזכותו של הפרט תיבדק לפי מידת היקפה הגאוגרפי של ההגבלה, משך הזמן של ההגבלה, ואף לפי עניינו האישי של האדם שיציאתו נאסרה, ביציאה מן הארץ [...]."

לעניין עוצמתה של הפגיעה בזכות – או "מידתיותה" של הפגיעה – יש לשקול גם את משך הזמן של ההגבלה. ככל שמשך הזמן של ההגבלה ארוך יותר, גדלה עוצמת הפגיעה. לא הרי הגבלה על זכות היציאה מן הארץ לימים מספר כהגבלה לחודשים מספר או אפילו שנים (יי זילברשץ "זכות היציאה ממדינה", בעמ' 89) " (בג"ץ 4706/02 סלאח נ' שר הפנים, פ"ד נו(5) 695, 703-704 (2002); ההדגשה הוספה).

39. בעניין **סלאח** הדגיש בית המשפט כי באותו המקרה "**צו האיסור ניתן למשך שישה חודשים. אין זאת תקופה קצרה, אולם אין היא בגדר הגבלה שאי אפשר לעמוד בה**". ואם שישה חודשים אינם "תקופה קצרה" – קל וחומר כי **שמונה שנים** היא תקופה ארוכה אשר הפגיעה הנגרמת ממנה קשה וחריפה.

40. ויפים לענייננו (בהבדלים המתחייבים) הדברים שנקבעו ביחס להשפעת התמשכות הפגיעה בחירות על מערכת האיזונים והשיקולים ביחס למעצר מינהלי:

"יש להביא בחשבון כי ככל שמתארכת תקופת המעצר כך משתנה האיזון בין האינטרסים הרלוונטיים וגובר משקל זכותו של העצור לחירות אישית באיזונו כנגד שיקולי ביטחון הציבור" (בג"ץ 3128/12 **מסלמאני נ' המפקד הצבאי לאזור יהודה ושומרון** 6 (פורסם בנבו, 7.5.12)).

41. בהקשר זה יש אף לקחת בחשבון את העובדה שמדובר בהליך **מינהלי "מניעתי"**, המתנהל על סמך "חומר סודי" עלום, המוסתר מן העותר, ללא הליך אדברסרי וללא אפשרות של ממש להתמודד עמו ולערער עליו. כדברי בית המשפט:

"הקושי המהותי והדיוני שבהליך הוצאתו של הצו המינהלי ואישורו, ברור הוא. ההליך הינו מניעתי באופיו וטומן בחובו, באופן אינהרנטי, יסוד ניבויי ואף ספקולטיבי. העציר המינהלי אינו נענש על עבירה שביצע בעבר, אלא חירותו נשללת ממנו במעצר מניעתי על יסוד חשש לביצוע מעשה עבירה בעתיד, שעלול לפגוע בביטחון המדינה או בביטחון הציבור. על החומרה היתירה שבפגיעה מראש בזכויות אדם (לאו דווקא בהקשר לסוגיית המעצר המינהלי) ועל ההעדפה העקרונית לענישה פלילית בדיעבד, כבר עמד בית משפט זה בעבר (ראו בג"ץ 11225/03 **בשארה נ' היועץ המשפטי לממשלה**, ניתן ביום 1.2.06; בג"ץ 399/85 **כהנא נ' הוועד המנהל של רשות השידור**, פ"ד מא (3) 255, מפי השופט ברק). בנוסף, אי חשיפת כלל חומר החקירה בפני העצור, מונעת ממנו את האפשרות להתגונן בצורה יעילה" (עמ"מ 6183/06 **גרוני נ' שר הבטחון** 5-4 (פורסם בנבו, 4.8.06)).

42. כידוע, המגבלות אשר מטיל המפקד הצבאי מחויבות, בין היתר, לעמוד **בעקרון המידתיות**:

"על-פי עקרון המידתיות, ניתן להגביל את חירותו של הפרט כדי להגשים מטרות ראויות, ובלבד שההגבלה הינה מידתית (עניין בית סוריק, בעמ' 837). עקרון המידתיות שואב את כוחו מהמשפט הבינלאומי כמו גם מעקרונות היסוד של המשפט הציבורי הישראלי (עניין מראעבה, בעמ' 507). כדי לעמוד בתנאי המידתיות, על המפקד הצבאי הנטל להראות כי קיימת התאמה בין האמצעי הננקט על-ידו לבין המטרה (מבחן המשנה הראשון של המידתיות); כי האמצעי הננקט הוא זה שפגיעתו בפרט היא הפחותה מבין החלופות האפשריות (מבחן המשנה השני); ושקיים יחס

ראוי בין הפגיעה בחירויות הפרט הנובעות מן השימוש באמצעי, לבין התועלת שתצמח מהפעלתו (מבחן המשנה השלישי, הידוע גם כ"מבחן המידתיות במובן הצר"). בג"ץ 2150/07 אבו צפיה נ' שר הביטחון, פ"ד סג(3) 361, 331 (2009).

43. יש לזכור, כי מן הצד השני ניצבת בקשתו של העותר לצאת את ארצו למשך חמישה ימים בלבד – לאחר שנים של איסור יציאה ממושך.

44. בנסיבות אלה, סירוב לאפשר את יציאתו של העותר למשך מספר ימים – אשר פירושו פגיעה קשה בעתידו המקצועי והאקדמי – יהיה בלתי מידתי ובלתי סביר.

45. לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על תנאי כמבוקש, ולאחר שמיעת המשיב להפכו לצו מוחלט. כמו כן מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיב בהוצאות העותר ושכ"ט עו"ד.

עתירה זו נתמכת בתצהיר אשר נחתם בפני עו"ד בגדה המערבית ונשלח בפקס בתיאום טלפוני. בית המשפט הנכבד מתבקש לקבל תצהיר זה, ואת יפוי הכוח שאף הוא נשלח בפקס, בהתחשב בקשיים האובייקטיביים בנוגע למפגש בין העותר לבין בא-כוחו.

עידו בלוס, עו"ד
בא-כוח העותר